

РЕШЕНИЕ

№ 4330

гр. София, 27.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 13.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2546** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.73 ал.4 от Закона за управление на средствата от европейските структурни и инвестиционно фондове /ЗУСЕСИФ/.

Образувано е по жалба на ДП „НАЦИОНАЛНА КОМПАНИЯ ЖЕЛЕЗОПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ срещу Решение за определяне на финансова корекция № ФК-4/23.02.2022г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014-2020г. и директор на дирекция „КПП“ в Министерство на транспорта с което е определена финансова корекция в размер на 513 346,31лв. по одобрен проект № BG16M1OP001-3.001-0006-CO1 „Реконструкция на газови комплекси П., И. и К. по три обособени позиции“.

Административен съд София-град, 74 състав счита процесната жалба за редовна - в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, както и за допустима, като подадена от лице с правен интерес срещу обжалваем по силата на чл.73 ал.4 ЗУСЕСИФ, акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

По съществуващото на спора и с оглед твърденията на страните, съдът съобрази:

За да установи нередност и определи финансова корекция, с обжалваното Решение № ФК-4/23.02.2022г., Р. на ОП е приел, че при провеждане на обществена поръчка с предмет „Реконструкция на газови комплекси П., И. и К. по три обособени позиции“, възложителят ДП „НАЦИОНАЛНА КОМПАНИЯ ЖЕЛЕЗОПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ /Н./ е въвел ограничителни критерии за подбор на

участниците, явяващи се в :

1. пряко нарушение на чл.3 ал.3 от Закона за К. на строителите /З./ вр чл. 2 ал.2 и чл.59 ал.6 от ЗОП, като в раздел III 1.1. от обявлението и т.2.1.1. от документацията за участие е изискано участникът да притежава регистрация в централния професионален регистър към К. на строителите в България за изпълнение на Първа категория, Втора група строежи. Възложителят е пояснил, че ако участникът е обединение, което не е юридическо лице, съответствието с критериите за подбор се доказва от всяко от лицата, включени в него, което ще изпълнява съответната дейност, съобразно разпределението на участието на лицата, при изпълнение на дейностите, предвидено в договора/документ за създаване на обединението.

Чрез анализ на разпоредбата на чл.3 ал.3 от З., Р. е приел, че за да може едно обединение да изпълнява строежи или отделни видове СМР е достатъчно поне един от участниците в обединението да е вписан в ЦПРС, респ., че специалният закон не изисква регистрация в ЦПРС на всички участници в обединението, независимо, че ще изпълняват строителни работи.

2. Нарушение на чл.2 ал.2 и чл.59 ал.2 от ЗОП, като в раздел III 1.3от обявлението,общо за трите обособени позиции, респ. в т.2.3.5, т. 2.6.5 и т.2.9.5 от документацията за поръчката е изискано участниците да осигурят екип от ключови експерти, включващ ръководител на проекта, технически ръководител – отговорен за изпълнението на архитектурните и конструктивни работи, проектант по част „Архитектурна“ и проектант по част „Конструкции“, като от всички експерти се изисква да имат опит по отношение на „завършен подобен строеж“. Пояснението на това понятие от възложителя, като строеж за който има издадено разрешение за ползване от компетентен орган, Р. квалифицира, като ограничително, тъй като разпоредбата на чл.7 ал.3 т.15 от Наредба № 3/31.07.2003г., посочва акта с който се извършва предаването на строежа и строителната документация и това е констативен акт за установяване годността на строежа, който се съставя на основание чл.176 от ЗУТ от възложител, проектантите по всичките части, строител, лицето, упражняващо строителен надзор и от правоспособните лица към него, упражняващи строителен надзор по съответните части. Следователно с предаване на строежа, изпълнителят е приключил строителството. В този смисъл изискването на възложителя необосновано ограничава онези участници, които няма изискуем опит, доказан, чрез въведени в експлоатация обекти и възпрепятства участието на субекти, които имат изпълнени обекти с надлежно издаден констативен акт за установяване годността за приемане на строежа, но тези обекти не са въведени в експлоатация по една или друга причина.

Така посочените нарушения, Р. е квалифицирал като нередност по т.11 б. „а“ от приложението към чл.2 ал.1 от Наредбата за администриране на нередности, приета с ПМС № 173 от 13.07.2016г., като е определена финансова корекция в размер на 10 на сто върху установената БФП от ЕСИФ с обща стойност 513 346,31лв., представляваща верифицирана и изплатена безвъзмездна финансова помощ.

С процесно депозираната жалба, ДП Н. възразява срещу законосъобразността на така постановеното Решение, като по отношение на първото констатирано нарушение, чрез позоваване на нормата на чл.4 от Правилника за реда за вписване и водене на Централния професионален регистър на строителя, по силата на която: „На вписване в регистъра подлежат строителите, които изпълняват строежи на територията на Република България от първа до пета категория съгласно чл. 137, ал. 1 от Закона за

устройство на територията (ЗУТ) или отделни видове строителни и монтажни работи (СМР), посочени в Класификацията на икономическите дейности (К.-2008), позиция "Строителство".“

В тази връзка и на основание чл.4 от Правилника във връзка с чл.3 ал.4 от З. претендира, че въведеното от него изискване – критерий за подбор, в документацията за участие е законосъобразно и в този смисъл не е налице нередност, като елемент от фактическият състав на понятието Финансова корекция по чл.73 ал.1 от ЗУСЕСИФ.

По отношение на второто констатирано нарушение, жалбоподателят възразява, чрез позоваване на нормите на чл. 7 ал.3 т.16 от Наредба № 3/31.07.2003, т.е.,че протокол за установяване годността на строежа се съставя от началника на ДНСК или определено от него лице, като по силата на чл.177 от ЗУТ и Наредба № 2/2003 за въвеждане в експлоатация на строежите – разрешението за ползване се издава по искане на възложителя или упълномощено лице, след завършване на строежа и приключване на приемните изпитания,когато са необходими. С оглед категорията на строежа, съобразно чл.177 ал.2 ДНСК това искане се прави пред органите на ДНСК.

Успоредно с това, жалбоподателят твърди, че процесното изискване следва да обезпечи на възложителя достатъчна увереност, че дейностите, свързани с проектиране и строителство ще бъдат извършени съобразно всички действащи законови разпоредби, което може да се установи, само след въвеждане в експлоатация на строежа. В тази връзка и противно на приетото на Р., жалбоподателя счита, че простото подписване на образец Акт 15 за приемане на строителството не дава увереност, че изпълнените дейности ще бъдат въведени в реална експлоатация. В тази връзка за възложителя е важно дейностите да се изпълняват от лица с професионална компетентност, установима с публично достъпен документ, какъвто е протокола – образец № 16.

В заключение, излага твърдение за немотивираност на оспорваният акт, в частта с която е прието наличието на вреда – финансово отражение върху бюджета, в този смисъл неправилно Р. е определил и корекция по пропорционалния метод.

Ответната страна – Р. на ОП „Транспорт“ 2014-2020г., изразява становище за неоснователност на депозирата жалба, като с мотиви, аналогични на оспорваният акт, моли оспорването да бъде отхвърлено.

С оглед твърденията на страните, събраните по делото доказателства и по съществуващото на очертаният предмет на спора, Административен съд София-град, 74 състав, съобрази:

Съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 1 ЗУСЕСИФ, финансова подкрепа със средства от ЕСИФ може да бъде отменена изцяло или частично чрез извършване на финансова корекция на посочените в т. 1 - т. 10 основания, а съгласно чл. 70, ал. 2, случаите на нередности, за които се извършват финансови корекции по ал. 1, т. 9, се посочват в нормативен акт на Министерския съвет. С Наредба за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ /Наредба за посочване на нередности/, приета с ПМС №57 от 28.03.2017 г., Министерският съвет е определил основните категории нарушения по чл. 70, ал. 1, т.

9 ЗУСЕСИФ. Съобразно чл. 1, т. 1 от Наредбата за посочване на нередности, с нея се посочват случаите на нередности, съставляващи нарушения на приложимото право, извършени чрез действия или бездействия от бенефициента, които имат или биха имали за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ и които представляват основания за извършване на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 9 ЗУСЕСИФ.

По силата на чл. 143, т. 1 от Регламент (ЕС) 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17.12.2013 г. за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета, държавите-членки носят отговорност за разследването на нередностите, за извършването на необходимите финансови корекции и възстановяването на дължимите суми, а съгласно чл. 122, т. 2 държавите-членки предотвратяват, откриват и коригират нередностите и възстановяват неправомерно платените суми. В разпоредбата на чл. 2, т. 36 от Регламент (ЕС) 1303/2013 е дадена легална дефиниция на понятието "нередност" като "всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последици нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляването на неправомерен разход в бюджета на Съюза".

В настоящият казус, ДП Н. е икономически оператор, страна по договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ. В изпълнение на този договор предприятието е възложител на обществена поръчка по ЗОП и е сключила договори с изпълнители „Консорциум Гара И. 2018“ и „К. Б. 2018“.

С оглед първото установено нарушение:

На първо място, неправилно Р. е приел, че от текста на чл.3 ал. 3 следва извода, че участникът/ците в обединението, които не са вписани в регистъра, също могат да участват в изпълнението на строителни работи.

Нормата на чл.3 ал.2 от З. предвижда, че строителите, изпълняващи строежи от първа до пета категория по чл. 137, ал. 1 от Закона за устройство на територията или отделни видове строителни и монтажни работи, посочени в Националната класификация на икономическите дейности, позиция "Строителство", подлежат на вписване в Централния професионален регистър на строителя, наричан по-нататък "регистъра".

Чрез този текст законодателят установява базисното положение, че строежите от първа до пета категория по ЗУТ се изпълняват от строители, надлежно вписани в посоченият регистър.

На следващо място ал.3 на посочената разпоредба действително предвижда, че: „Когато физически или юридически лица се обединяват за изпълнение на строежи или отделни видове строителни и монтажни работи по ал. 2, поне един от участниците в обединението трябва да е вписан в регистъра.“

Прочита на нормативната постановка обаче ще е само частичен и далеч непълен ако не се обърне специално внимание и на текста на ал.4 на разпоредбата, съгласно която: „Участието в обединението по ал. 3 не поражда права за лицата, които не са вписани в регистъра, самостоятелно да изпълняват строежи или отделни строителни и монтажни работи по ал. 2.“

В този смисъл извода на Р. се явява в пряко противоречие с ал.4 на чл.3 от З.. Тази законова постановка не допуска изпълнение на строеж самостоятелно или участие в отделни СМР за лица, които не са надлежно вписани в регистъра. Кое то е по-съществено обаче процесният строеж е квалифициран като такъв от Първа категория, втора група строежи и това обстоятелство се явява безспорно между страните. Бидейки строеж от Първа категория, съгласно чл.137 ал.1 ЗУТ, той не може да бъде изпълняван от лице, което не е надлежно вписано в регистъра, като следва да се посочи, че невписан в регистъра участник в обединение за изпълнение на строителство, би могъл да участва в поръчката, без обаче да се ангажира с пряка строителна дейност.

Именно в унисон с това е и изискването в раздел III 1.1 от обявлението и т.2.1.1 от документацията, което реферира ясно, както впрочем го е възприел и Р., само към онези участници в обединението, които ще изпълняват съответната дейност, съобразно вътрешното разпределение на дейностите.

Съществената последица от така формулираното изискване, през призмата на процесният спор е, че документът се изискване не от всички членове в обединението изобщо, а само от тези, които ще изпълняват строителни работи. Т.е. по отношение на другите членове – доказващи опит, занимаващи се с логистика и снабдяване и т.н. подобно изискване не е налице. В този смисъл настоящият състав, противно на възприетото от Р., счита, че не е налице изискване в нарушение с посочената законова разпоредба. Напротив, същото е в унисон с ал.4 на чл.3 от З..

В заключение, ВАС е имал възможността да се произнесе в аналогична хипотеза, приемайки, че: „Съгласно чл. 3, ал. 3 З., когато физически или юридически лица се обединяват за изпълнение на строежи или отделни видове строителни и монтажни работи по ал. 2, поне един от участниците в обединението трябва да е вписан в регистъра, като ал. 4 изрично предвижда, че участието в обединението по ал. 3 не поражда права за лицата, които не са вписани в регистъра, самостоятелно да изпълняват отделни строителни и монтажни работи по ал. 2. В съответствие с чл. 163, ал. 2, т. 6 ЗУТ, строителят носи отговорност за изпълнението на строежи, съответстващи на направената регистрация по чл. 3, ал. 2 от Закона за К. на строителите за съответната група и категория строежи, в случаите, когато тя е задължителна.“ / Решение № 3176 от 5.04.2022 г. на ВАС по адм. д. № 7979/2021 г., както и Решение № 11126 от 18.08.2020г. на ВАС по адм.д. № 4411/2020г./.

Успоредно с нормата на чл.3 ал.3 от З., Р. е приел нарушение на чл. 59 ал. 2 и ал.6 от ЗОП.

Текста на чл.59 ал.2 ЗОП, недвусмислено предвижда, че :

„Възложителите могат да използват спрямо кандидатите или участниците само критериите за подбор по този закон, които са необходими за установяване на възможността им да изпълнят поръчката. Поставените критерии трябва да са съобразени с предмета, стойността, обема и сложността на поръчката. Когато обществената поръчка има обособени позиции, критериите за подбор за всяка от обособените позиции трябва да съответстват на предмета, стойността, обема и

сложността на съответната позиция.“

В процесният казус, извода за възможността за законосъобразно изпълнение на поръчката с оглед конкретният критерий следва от нормативната регламентация по чл.137 ал.1 ЗУТ вр. чл.3 от З.. В този смисъл същият не е в полето на преценка на възложителят, а следва да бъде съобразен и да не противоречи с нормативната постановка. Обстоятелство, което е налице в настоящият казус.

Аналогичен е извода на настоящият състав и по отношение на нормата на чл.59 ал.6 ЗОП, предвиждаща, че: „При участие на обединения, които не са юридически лица, съответствието с критериите за подбор се доказва от обединението участник, а не от всяко от лицата, включени в него, с изключение на съответна регистрация, представяне на сертификат или друго условие, необходимо за изпълнение на поръчката, съгласно изискванията на нормативен или административен акт и съобразно разпределението на участието на лицата при изпълнение на дейностите, предвидено в договора за създаване на обединението.“

Предвиденото изключение по отношение на обединенията, съчетано с нормативната възможност по чл.3 ал.4 З. дейността по строителство на строежи от първа до пета категория, както и изпълнението на отделни СМР да се изпълнява само от лица, вписани в съответния регистър, налага извода за липса на нарушение в процедурата по възлагане на ОП, такова, каквото е възприето от Р..

В заключение и доколкото следващата посочена в акта за определяне на финансова корекция разпоредба – тази на чл.2 ал.2 ЗОП по своя характер представлява правен принцип, респ. може да бъде обект на нарушение, необвързано с пряко нарушение на конкретен законов текст, то финансово корегираният орган не е изложил никакви мотиви, извън вече обсъдените, защо счита посочената разпоредба за нарушена и в какво се изразява нарушението.

В този смисъл и извън неправилната привръзка с чл.3 ал.3 от З., следва да се приеме, че законовият текст е посочен общо, бланкетно и необосновано.

Относно второто установено нарушение на нормата на чл.2 ал.2 и чл.59 ал.2 от ЗОП:

Безспорно, както по-горе бе посочено, нормата на чл.2 ал.2 от ЗОП, представляваща правен принцип може да обхване всяко нарушение, съответстващо на условието възложителите да не допускат ограничаване конкуренцията чрез включване на условия или изисквания, които дават необосновано предимство или необосновано ограничават участието на стопански субекти в обществените поръчки и които не са съобразени с предмета, стойността, сложността, количеството или обема на обществената поръчка.

Противно обаче на възприетото от Р., в процесният казус е налице годна и точна нормативна уредба, която дава отговор на въпроса следва ли един строеж да се счита завършен с приемането му от възложителя или след надлежното му актуване и въвеждане в експлоатация с оглед преценката наличието на ограничително изискване.

Основна цел на възложителя, безспорно се явява бъдещата експлоатация на обектите – гарови комплекси, част от железопътна мрежа. Видно от чл.2.1. от Административния договор за предоставяне безвъзмездна финансова помощ /л.296 и

сл. от делото/, Р. предоставя на бенефициента финансовата подкрепа по проект, част от приоритетна ос „Подобряване нормалността при превоза на пътници и товари в развитие на устойчив градски транспорт“. В този смисъл, въвеждането в експлоатация се въвежда съществено изискване за устойчивост на инвестицията, респ. вложените средства, предоставени с договора за безвъзмездна финансова помощ. Нещо повече – крайният резултат, експлоатацията на обекта, предмет на поръчката е именно целеният от възложителя. В тази връзка изискването за опит на ключовите експерти, чрез които участниците кандидатстват в процедурата е съответно на преследваните от възложителя цели.

Изглежда, за Р. е възникнал като определящ въпроса, дали посоченото изискване за опит, свързано с въведени в експлоатация строежи, не е дискриминационно, доколкото въвеждането в експлоатация предполага и допълнителни изисквания, които вече нямат пряко отношение единствено към дейността по строителство. Видно от нормата на чл.177 ал.1 ЗУТ, такива могат да бъдат договорите с експлоатационните дружества за присъединяване към мрежите на техническата инфраструктура, технически паспорт и сертификат за енергийни характеристики на нова сграда, респ. посочване идентификатор на обекта на кадастъра, подлежащ на въвеждане в експлоатация – т.е. действия, несвързани със задълженията, които изискуемите от възложителя експерти имат към обекта.

В тази връзка следва ясно да се подчертае, че доколкото нормата на чл.176 ЗУТ регламентира приключването и предаването на строежите, то именно изискванията към приключване и предаване на въпросният строеж, отразени в обявлението и документацията, следва да бъдат съобразени с нея. Именно в този контекст и съгласно чл.62 от Договора за възлагане на ОП, неразделна част от документацията по чл.31 ал.1 т.5 ЗОП, предаването на работата се документира с протокол за приемане и предаване, който се подписва от представители на възложителя и изпълнителя. В този смисъл, възложителят не е въвел изискване обвързващо въвеждането в експлоатация на обекта – предмет на ОП, изцяло и единствено с действията на изпълнителя. Напротив, възложителят ясно е регламентирал как ще приеме обектите и това му условие по никакъв начин не ангажира отговорността на изпълнителя във връзка с чл.177 от ЗУТ. Доколкото отговорност е налице, то тя пак следва нормата на чл.176 от ЗУТ в нейната ал.4.

Така, налице са условия да се приеме, че в процесният казус, видно и от изложените твърдения, възложителят иска да се убеди в професионалната компетентност на изпълнителите по съответните части, така, че тяхното изпълнение на проекта да бъде съответно на законовите изисквания и по отношение на тяхната дейност да не са налице пропуски, можещи да осуетят въвеждането в експлоатация на обекта. Т.е. че посоченото изискване преследва създаване на необходими гаранции за ефективно и качествено изпълнение на възложеното с договора и то относно професионалната компетентност при изпълнението му, без да създава допълнителни изисквания към изпълнителя относно бъдещото въвеждане в експлоатация. Т.е. относно бъдещи независещи от него обстоятелства.

В заключение, следва да се подчертае, че приложимият национален ЗОП е законът

транспониращ в националното законодателство разпоредбите на Директива 2014/24 на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 г. за обществените поръчки и за отмяна на Директива 2004/18/ЕО, както и на Директива 2009/81/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. относно координирането на процедурите за възлагане на някои поръчки за строителство, доставки и услуги от възлагащи органи или възложители в областта на отбраната и сигурността и за изменение на директиви 2004/17/ЕО и 2004/18/ЕО (ОВ, L 216/76 от 20 август 2009 г.) /пар.3 от ДР на ЗОП/.

В тази връзка националният съд е длъжен да тълкува националното право в светлината на съюзното законодателство, още повече, че независимо от прага на обществената поръчка, възложителят е публикувал обявлението в официалният вестник на ЕС с посочване на приложимо законодателство – директива 2014/24/ЕС.

Така, в своята практика, в частност Решение от 31 март 2022 година по дело C-195/21, ECLI:EU:C:2022:239 , по тълкуване на посочената съюзна директива, Съдът на Европейския съюз /СЕС/ е имал възможността да подчертае, че в съответствие с член 58, параграф 1, втора алинея от директива 2014/24 възлагащият орган може да налага на икономическите оператори като изисквания за участие само критериите, посочени в член 58, параграфи 2, 3 и 4 от Директивата, отнасящи се съответно до годността за упражняване на професионалната дейност, до икономическото и финансовото състояние, както и до техническите и професионалните способности. По-нататък посочените изисквания трябва да са ограничени само до тези, които са необходими, за да се гарантира, че кандидатът или оферентът има както правните и финансовите възможности, така и техническите и професионалните способности да изпълни възлаганата поръчка. Освен това всички тези изисквания трябва да са пропорционални на предмета на поръчката и да са свързани с него.

Безспорно, както подчертава СЕС в същото решение, при определянето на критериите за подбор възлагащият орган трябва и да спазва основните принципи за възлагането на поръчки, посочени в член 18, параграф 1 от Директива 2014/24. Той следва също така, първо, да третира икономическите оператори при условията на равнопоставеност и без да ги дискриминира, както и да действа по прозрачен и пропорционален начин, второ, да гарантира, че не подготвя поръчката с цел да я изключи от обхвата на тази директива или изкуствено да ограничи конкуренцията, като я подготви с цел да се даде неоправдано предимство на определени икономически оператори или те да се поставят в неизгодно положение.

Така, постановката на Съюзната юрисдикция по приложение на Директивата отчита ясно факта, че тъй като възлагащият орган е в състояние най-добре да прецени собствените си нужди, законодателят на Съюза му е предоставил широко право на преценка при определянето на критериите за подбор, както личи по-специално от многократната употреба на глагола „мога“ в член 58 от Директива 2014/24. Така в съответствие с параграф 1 на този член възлагащият орган разполага с известна свобода, за да определи кои изисквания за участие в процедура за възлагане на поръчка счита за пропорционални на предмета на поръчката и свързани с него, и за необходими, за да се гарантира, че кандидатът или оферентът има както правните и

финансовите възможности, така и техническите и професионалните способности да изпълни възлаганата поръчка. По-конкретно съгласно параграф 4 от посочения член възлагащият орган преценява свободно изискванията за участие, които от негова гледна точка са необходими, за да се гарантира по-специално изпълнението на поръчката със стандарт за качество, който той счита за подходящ.

В т.51 на цитираното решение, СЕС ясно постановява, че „...при положение че изискването за квалификация е оправдано от предмета на поръчката, че остава пропорционално на този предмет и отговаря и на другите условия, припомнени в точки 48 и 49 от настоящото решение, член 58 от Директива 2014/24 не може да попречи на възлагащия орган да наложи в обявлението за поръчка това изискване само защото то надхвърля минималното ниво на изискване, установено от националната правна уредба. В това отношение националните юрисдикции са длъжни във възможно най-голяма степен да тълкуват вътрешното си право по начин, съответстващ на правото на Съюза (вж. в този смисъл решения от 24 юни 2019 г., *Popiawski*, C-573/17, EU:C:2019:530, т. 57 и от 6 октомври 2021 г., *S.*, C-882/19, EU:C:2021:800, т. 70).“

В заключение, възложителят е изискал критерия „опит“ на „завършен подобен строеж“ относим към ключовите експерти на участниците да бъде идентичен с предмета и характеристиките на предмета на обществената поръчка, а посредством формулировката, че „под завършен подобен строеж се разбира ново строителство и/или модернизация и/или рехабилитация и/или основен ремонт и/или реконструкция на сграда“ и I категория строежи, е дал значително по-широк вариант за участие на кръг от лица, отколкото ако бе обвързал изискването само по отношение дейностите по „реконструкция и модернизация“, каквото е по съществуващото си заданието.

В този смисъл настоящият състав не намира изискването на възложителя за ограничително, непропорционално или несъответно на предмета на поръчката – с оглед нейната стойност, сложност, цел, вид и обем. В тази връзка посоченото изискване не се явява в нарушение на нормите на чл.2 ал.2 и чл.59 ал.2 от ЗОП.

С оглед дотук изведеното заключение, ирелевантни се явяват, поради което и не трябва да се обсъждат възраженията на жалбоподателя досежно липсата на финансово отражение на допуснатото нарушение върху бюджета на съюза.

С оглед изхода от спора и своевременно направеното искане за присъждане на юрисконсултство възнаграждение в размер на 200/двеста/ лева, съдът счита, че размера е в съответствие с нормативните критерий по Наредбата за заплащането на правната помощ, а искането е основателно и в съответствие с чл.143 ал.1 АПК, следва да бъде уважено.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2 предл.пето от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ФК-4/23.02.2022г. на ръководителя на Управляващия орган на

Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014-2020г. и директор на дирекция „КПП“ в Министерство на транспорта с което е определена финансова корекция в размер на 513 346,31лв. по одобрен проект № BG16M1OP001-3.001-0006-CO1 „Реконструкция на газови комплекси П., И. и К. по три обособени позиции“.

ОСЪЖДА Министерство на транспорта и съобщенията да заплати на ДП „НАЦИОНАЛНА КОМПАНИЯ ЖЕЛЕЗОПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ сумата от 200/двеста/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: